

39

HLEDÁNÍ

*V nocích za dveřmi se cosi plouží stále
Pradávné verše jsou to jsou
a trou se bludnou ozvěnou*

František Halas

Vřelý vztah básníka Františka Halase k mladším autorům je obecně známým faktem. U nakladatele Václava Petra měl Halas v letech 1936-1942 na starosti redakci knižnice První knížky, v níž uvedl do české literatury mj. budoucí neopominutelné básníky 20. století – Jiřího Ortena a Jiřího Koláře. Intenzivní kontakt s mladou generací Halas udržoval až do samého sklonku svého života. Tuto část Halasova odkazu se již téměř čtyři desetiletí snaží připomínat i literární soutěž nesoucí básníkovu jméno.

Třicátého devátého ročníku Literární soutěže Františka Halase, vyhlášené Muzeem Blansko, se v roce 2011 zúčastnilo 31 autorů. Soutěž, určená autorům ve věku od 15 do 29 let, je pořádána každoročně od roku 1972 jako doprovodný program tzv. Halasova Kunštátu. Elektronická verze almanachu Hledání 39 přináší básně 21 tvůrců.

Zastoupení autoři:

Jan Anton
Tomáš Čada
Jan Delong
Dagmar Haladová
Vít Hněvkovský
Kristýna Jirsová
Lukáš Kadlec
Barbora Kafková
Jan Krejčí
Karla Lelková
Alžběta Luňáčková
Jakub Marvan
Jakub Matěcha
Dominik Melichar
Natálie Paterová
Lenka Požárová
Kamil Princ
Michaela Schwarzová
Libor Staněk
Jakub Urbanec
Jakub Vaněk

Složení poroty:

Miroslav Chocholatý
Vojtěch Kučera
Martin Stöhr

JAN ANTON

-

-

O co lehčí je život,
když se zaposloucháš do zvuků kolem,
v tichu.

Melancholicky,
jak pozdní srpen,
vnímej ten krásný tón.

Být tak zlatem,
ležet někde v zemi,
v prachu,
nebo se k nebi vznést,
jak májový lampion.

TOMÁŠ ČADA

-

MĚSTO II.

-

Ústí do něj
rozdrobené životy
vykořeněná srdce
i páteční smrti bez umíráčku

Ústí do něj
smutky cimbrbalových princezen
jalové řeči u piva
okoralé vzpomínky chmýřivých babiček

Jsi v něm vrostlý vykřičenou jistotou
ta krajina se do *tebe* zasíla
a její pupeny v *tobě* bolí

Mučení jara které překryje mlčenlivá řeka
co vše s klidem utopí

JAN DELONG

-

-

Noc přistižená úplňkem.

Stín jak hadr pohozený
od kraje ke kraji
pukající cesty

... tak strašlivý stín!

Už skoro nevím,
jestli se vůbec dá to v nás,
ty titěrné dušičky
a možná i sazenička strachu,
překlenout.

-

KOHO ZBYLO VÍCE

-

zítra
s krutou přesností
odpočítáš co zbývá

až

nebude co říct
nebude na co vzpomenout
nepoznáme
koho zbylo více
v úzkém řezu světla
uniklého z nedovřených dveří

výřečně zpustlého pokoje

DAGMAR HALADOVÁ

-

-

Rozmluvu očí přerušují slova
drátovanou tmou
pronikají běsi
nespoutaně
člověka ubývá na člověku
kdy opouští nás ctnost
harmonie – řád
náruč sevřená poznáním
cílové tmy

VÍT HNĚVKOVSKÝ

-

PO BABIČČCE

-

Vzpomínám na svou babičku
polévku vždycky nalévala
z velkého hrnce
Jak staré stromy usychají
ona rozkvétala
Staré obrázky světců
u postele
Bloček na poznámky
uschlé listy věkem
rozházené
Letokruhy v očích
slzy prarodičů
Potoky vysychají
jak si tečou a kroutí lesem
Kdo by pak měl sílu pořád rozkvétat?

KRISTÝNA JIRSOVÁ

-

PODZIMNÍ

-

Závěje listí na zemi
Jabloňku spálil první mráz
A hlouček jiřin, zdá se mi
Je nechán deštěm napospas

Pod strání mlha přespává
Je celá bílá, sychravá
Bledničky můry mámí chlad
Co chtěl si s nimi chvíli hrát

Na křížku svíčka škádlivá
U nohou Krista zahřívá
A bodlák stojí na stráži
Jen smutky srdci překáží

LUKÁŠ KADLEC

-

METAMORFÓZY

-

Ústa k vyslovení ustlaná jsou abstrakcemi,
hrdlo napíná Ti tětíva jen trojoká,
střílet do fantasu nebe(z)kosti nechce se mi,
svírat na zámyslí silnoproudem potoka,

srdcelamné na kameny snášet na prach vonný,
svět svůj na semlení dobrý duchu bez úhony,
krásná místa vystát, na Ráj rajský můžeš chtít,
zem když zdá se, tuze-dlouze, tvrdá jako hematit,

hematit jak mozol mozků rozladěných vínem,
rudý žare! tebe k sobě s chutí nepřivinem,
teplem tupým utrneš nám v oku pohrobním,
jestli z něj pak zbylou kapku rmutu uroním,

po pěšině půjdu lesem, smáčí kde kraje houšť,
břeh potoční skučí, příkrčím se tiše k hládi,
vodní narcis dal se v modroplačnou spoušť,
on naříká v soprán – na své odumřelé mládí,
já v obraze zrcadlil se – jeho – pláč mne chladí.

BARBORA KAFKOVÁ

-

STOJÍ MU

-

Bere jí dech
ale necítí se mrtvá
v posteli je děvkou s trnem
šípkový růže v oku

na dotek je hladká
teče z těsta

nevadí jí viset na háku
roztržitá
bez kůže
bez jater
bez svalstva
jen málokdy.

Musí pak požádat o pomoc
aby ji poskládal zas
dohromady
aby mohla stát anebo ležet
aby mohla krást
myšlenky z hlavy.

Musí pak požádat o pomoc
bojí se, že žádá až moc fialový záře
a že jí místo plic
zasadí žlučník
a místo srdce
ledvinový kameny.

Stojí mu.

JAN KREJČÍ

-

HANI

-

Zpěněné peří hozené z věže
Hedvábné kůže
V neviděný východ
Výbuchem stále zcelené koleje
Bez horizontu zamrzlé nebe
V rychlostech růže
Pod tryskami raket

Ani francouzští surrealisté by nedokázali napsat tvé jméno
Ani já neumím psát

Vidím bíloběle
Visím absolutně

N

A

P

R

A

M

E

N

E

Ch

Tebe

KARLA LELKOVÁ

-

POJĎ...

-

Pojď se mnou
a na nic se neptej.
Půjďme stinnou oblohou,
skrz brokát a žerzej,
a já ti ukážu,
kde spí červánky.

Pojď se mnou
a nechtěj vědět kam.
Nechám si tajemství
pro nejbílejší ze všech vran,
pro červený samet z opony,
pro rány, které nebolí...

ALŽBĚTA LUŇÁČKOVÁ

-

-

Jako malá,
létávala jsem
před supermarkety
v červených helikoptérách,
zatímco babička kupovala chleba
a maminka nanuky
Teď už jen naslouchám
tomu strachu
těsně pod nebesy

-

-

Jednou ráno
myla jsem si v potoce hlavu
a vlasy mi proplul pstruh
Od té doby
hladím po dešti
naše kluzké zápraží
a plaším rybáře
Vím, že jsem se tenkrát v řece
s rybou zasnoubila

JAKUB MARVAN

-

-

a vím že jsem byl
a vím že jsem
a vím že
vím

že jsou prasata i vepři
přitom jde pořád o stejné
svině

ukaž prsa a tahle noc se zapíše do vrásek času

jako tvář v zrcadle
chlupy v pupku
a falešný zpěv deroucí se z noci

z té chladné noci zpopelněných hvězd
ve kterých budeme žít

ty a já

i oni
ještě za tisíc let

Smrt není, tak skoč a budeš věčný

Credo quia absurdum
a vesmír je rázem tečný

JAKUB MATĚCHA

-

DODATKOVÉ ČÍSLO 73

-

slovu už došlo že ticho
tu bude hned a že šeptá
listům naposled že podzim
už kvete blízkostí a ten
strom bez větví jako i bez
kosti usychá a vrací kapku
deště pramenům jizerských
let

DOMINIK MELICHAR

-

SÁM DVACÁTÉHO ČTVRTÉHO

-

sám v kině

hrdinové odešli

a moje ruce

jsou pořád suché

procházka

městem místy

které dokonale znám

nikdo mě neposlouchá

den otevřených

dveří

olíznutou

desetikorunovou známku

jsem nalepil na čelo

stejně nic neznamenám

stará paní mi uvolnila místo

studený

kámen

dobrou

noc

hledá

uši

NATÁLIE PATEROVÁ

-

-

Mlýnskému kameni dnes v noci neuniknu.
Otevři stavidla, něho!
Dříve než tma nelítostně
sáhne do žeber.

-

-

Vyloupaná z lastur
zašívám tlamy rybám.
U dna na tě počkám
než mě ticho zahluší.

LENKA POŽÁROVÁ

-

PONORNÁ

-

Na každé cestě je kus
z nehmotnosti

projdeš skrz
a řasy veslují

za mostem most
splav a útočiště

káď pro zašlé
satyry

a voda jako vyvolávač
chce to živé
ze člověka

proudí žlaby
prolévá se

jak ponorná
je moje řeka?

stesek i kámen
hladina

KAMIL PRINC

-

ZAHRADA ROZKOŠÍ

-

Noc – černou komtesu – teď vějíř luny halí,
v tmě krypty muzea cos hude do ticha...
Leč nikdo není tu, jen hrůzný triptych a
na něm hra muzika, že shnily ideály.

Bosch Hieronymus ten obraz štětcem zplodil;
teď díla pravobok svou horrorohru spustí:
mši zmaru břinkají raraši bohapustí
a Eva s Adamem jim tančí... (levý oddíl)

Chór monster burácí, nástroje jak psi kvílí,
kost v kotle bubnuje. A struny? To jsou žíly!
Déšť tónů sype se – ni jedna pomlka!

Na levém obraze pár křepčí nahatý –
dvě holá stvoření jsou míň než zvířaty!
Tu hudba ustrne... Hle: zbytek jablka...

MICHAELA SCHWARZOVÁ

-

-

Mé kameny k sobě přiléhají
Skřípou když se ztěžka rovnám
Podél bran

Nejsem socha vypálená jen tak z hlíny
S rozkošnými očima
S rozevlátými prsty z hladké kameniny

Až ulehne sních
Nebudu mít ve tváři žádné rysy
Tvář mít nebudu

Pořád podél bran
Povedu do nikam

-

-

Vyprávíš mi o snech lomikamene
Myslíš, že rozumím
co jej žene z kořenů?
Já z tebe jen chtěl vyplít
úponky jedovatých trav

Díváš se skrze prsty
jak ti z paží trhám semenáčky
jeden po druhém
Vůbec se nebráníš

Barvu z dřevěné tváře
smyl hned první déšť
Možná tak končí všechny svěrice

LIBOR STANĚK

-

-

Děvčata se smějí
Tančí ve vodě

Jejich cesta je osázena květy
Netuší smrt

Vkradu se mezi ta těla
A budu stejně čistý

JAKUB URBANEC

-

PODZIM

-

Žlutou oranžovou hnědou
plní se plátno podzimní
vůně tlejícího listí
dráždí smysly
přál bych si
aby i můj odchod
byl tak barevný

JAKUB VANĚK

-

IMITATIO II.

-

Růže odkvetly
zkroucené bledé tváře
oprýskané zdi
vesnické hospody
skvrny od moči
v černých kalhotách košili
jen tu kytici růží mu přinést nemůžeš
„propad se do prázdna“ žvaní
baba co sou z ní vidět dva zuby a vráska
obličej
měl problémy s vnitřnostma
hodně pil

... v odkryté hrobce astronoma Tycho Braheho bylo objeveno koště. Později se přišlo na to, že se nejedná o nástroj zapomenutý po posledním otevření hrobky, ale o zbytky kytice.

pak je noc
aby nebylo vidět tvé prorudlé oči
hvězdy rozhozené
okvětní plátky
nad záhadou smrti

Každého někdy napadne, při pohledu na mapu hvězdné oblohy, jaký mohl být život člověka, který věřil, že země je středem vesmíru...

Skrýváš se v dlaních a necháš
si vyprávět o astrologii
V tichu slyšíme jak přes náves
někdo rachotí se starým vozem

HLEDÁNÍ 39

Redakce Vojtěch Kučera
Sazba & grafická úprava] . [
Blansko / Brno, Prosinec 2011
lsfh.bloguje.cz
lsfh@centrum.cz

